

VEĽKÁ NOC VO VYNOVENOM KOSTOLE

Pri vstupe do nášho vynoveného kostola ma napadá nejedna myšlienka. V prvom rade sa nechám osloviť výjavmi namaľovanými na jeho klenbách. Chválabohu, že múdrosť tých, čo sa pustili do ich obnovovania, bola väčšia ako pokušenie byť nasilu modernými. Popri nových štýlových maľbách, ktoré prekrývajú niekdajšie obrazy, zostali aj pôvodné – nad oltárom i nad vchodom do sakristie. Evanjelisti – verní svedkovia Pánovho odkazu zostávajú tí istí, spolu so svojimi usilovnými pomocníkmi (či symbolmi, ktoré sú príznačné pre ich spis) – orol, lev, býk a človek.

Rovnako adorátori pred vstupom do absidy (oltárovej časti) ostávajú pôvodní, možno troška klasickí vo svojej starobe, ale pripomínajú nám starcov z knihy Zjavenia sv. Jána, ktorí sa klaňajú za nás všetkých Baránkovi – jedinému prostredníkovi medzi nebom a zemou, medzi Bohom a človekom. Baránok sediaci na Knihe kníh, zapečatené zlatými pečaťami, kde je zaznačený život každého z nás, je pokojný a pokorný pri prijímaní oslavy. Pri napodobňovaní týchto starcov nás prechádza chuť meniť niečo na tejto „klasike“. Sme vďační, že vo svojom veku poznali pravdu a aj týmto výjavom nám ju zjavujú a vyzývajú nás na stíchnutie a poklonu Baránkovi, „pred ktorým sa zohne každé koleno na nebi, na zemi i v podsvetí“

Pohľad na prednú klenbu nás poteší, lebo poukazuje na to hlavné, prečo sem chodíme – a to je sprítomňovanie si poslednej večere. „Toto robte na moju pamiatku“. Poslúchame ho spolu s našimi rodičmi i prarodičmi a chodíme sem nielen si spomínať, ale aj naozaj robiť, čo nám zanechal vo svojom testamente. Chodíme sa živiť jeho Telom a Krvou, ktoré sa vo svätej omši znova a znova premieňa, aby sme mali Chlieb na cestu. Ježiš vedel, že naša cesta bude dlhá a často veľmi vyčerpávajúca. Potrebujeme silu Nebeského Chleba, Jeho samého, aby sme vládali robiť nové a nové rozhodnutia a nenechali sa zviest' mamonou a

„plnými hrncami“. Všetky veci a pôžitky sveta môžu a veľakrát aj sú dobré a príjemné, dokonca krásne, ale nie sú pokrmom na cestu. Ak chceme žiť naozaj v plnosti a pokoji, potrebujeme Boha. Sme tak jednoducho stvorení. Ak sa naháňame za peniazmi a slávou a Boh je len dekorácia, alebo folklór, potom sme na našej ceste životom nepokojní, hašteriví, závistliví a plní nepochopenej túžby, ktorú znovu a znovu sýtíme nepodstatným

A riešenie je tak blízko. Stačí prísť a sadnúť si pod túto klenbu, na ktorej je namaľovaný jasný odkaz: „Tu je jedlo, tu je pravá strava, pravý pokrm, sám Boh, Ježiš, ktorý Ťa chce nasýtiť a dať silu a smer“.

Tí, čo sedia v zadných laviciach, alebo stoja pod chórom, alebo sú na chóre, majú k dispozícii ďalší výjav – Turíce. Apoštoli „opití“ Duchom Svätým na čele s Máriou sú naozaj, nielen „akoby“ nesení silou zhora. Duch Svätý je ten, čo má všetko v rukách (okrem nášho áno!). Môže všetko, koná všetko. Stačí mu prikývnuť. Stačí mu otvoriť dvere srdca a On koná. Zbavuje nás strachu, dáva pokoj, dáva silu, dáva nadšenie pre veci dobra, jednoducho pretvára. Prečo má takú silu? Lebo je sám Boh. Je to prúdenie lásky medzi Otcom a Ježišom, ktoré všetko naplňa. Môže byť však v plnosti účinné len so súhlasom človeka. Lebo láska, aby bola rea-

lizovaná, vždy potrebuje súhlas toho druhého.

Na nezvyčajnom mieste, ktoré je takmer skryté obyčajnému návštevníkovi, ktorý nevchádza do sakristie cez oltárovú časť, je vyobrazené korunovanie Panny Márie. Pre svoju krásu a umeleckú hodnotu ostal tento obraz v pôvodnom vydaní. Predpokladám, že toto „skryté“ miesto bolo vybrané tými, ktorí mali možnosť dívať sa naň priamo. A to bola grófska rodina s príslušeníkmi, ktorí sedávali v prístavbe kostola, ktorý mal presklenú časť oproti obrazu v tzv. „grófskej búde“. Verme, že aj im tento obraz pomáhal myslieť viac na večnosť, v ktorej nás čaká koruna slávy ako Máriu, alebo... (to tam nie je namaľované!).

Tohoročnú Veľkú noc prežívame vo vynovenom kostole. Dostali sme veľký dar od Boha i ľudí, ktorí na jeho zveľadení pracovali. Nie je to len dar estetiky, čistoty navodzujúcej pokoj. Je to dar obrazu, ktorý hovorí o tom, kto je Boh pre nás, a čo pre nás robí. Aj túto Veľkú noc, keď máme viac času jeden na druhého, urobme si čas aj na seba samých a sadnime si niekedy v našom kostole len tak, a dívajme sa na obrazy na jeho stenách. Buďme zvedavými deťmi, ktoré sa bez zábran vedia dívať do tváre aj neznámym ľuďom. Neobávajme sa, že iní to nerobia. Možno to všetci chceme a iba nemáme odvahu urobiť niečo inak, ako je to zvykom, a preto to nedovoľujeme to ani iným.

Urobme si chvíľku pre seba a pozerať sa v tichu kostola na obrazy. Dovoľme im vstupovať nielen do našich očí, ale aj do našich životov. Aj toto je jeden zo spôsobov, ako dovoliť Bohu, aby sa v nás znova narodil (urobil v nás niečo nové a dobré).

Požehnanú Veľkú noc!

Eva